

הנדון:

„מיבצע זבולון“ עומד לייצר עם שלם של זבולונים

סאלאטי כנער

למעשה התחיל שלב שני בכפיית הדת על החינוך. אפשר לקרוא לו: „מיבצע זבולון“.

ש לב א' התחיל עם קום המדינה, כאשר פגע דוד בן-גוריון באחד האידיאלים העיקריים שהוא דגל בהם.

בן-גוריון היה אדם „ממלכתי“. הוא פירק את הצבאות המיפלגתיים, והקים את צה"ל כצבא העם. אך הוא לא עשה כן בשטח החינוך, שאינו פחות חשוב מאשר שטח הביטחון.

כדי לרצות את השותפים הדתיים, שהיו דרושים לו לקואליציות שלו, הקים בן-גוריון את מערכת החינוך הממלכתית-דתית, לצד המערכת הממלכתית-הכללית. אותה מערכת נמסרה — מבחינה תוכנית וארגונית כאחת — לשליטתה הביילעדיית של המפד"ל.

לאחר מכן נוספה מערכת שלישית — „החינוך העצמי“

השר המר: כיפה סרוגה ענקית

א"י של אגודת ישראל, שגם הוא ממומן כולו על-ידי משלם-המיסים הסבלני. היתה זאת בגידה מאין כמוה. כי בתי-הספר הוא הסדנה לעיצוב העם. כאשר מתפלג הדור הצעיר בין שלוש מערכות-חינוך שונות, נפערת ביניהם תהום. למעשה נוצרים, בדרך זו, שני עמים שזוי נים. כבר כיום בולט הדבר לעין.

א ודם מאז אירעו שני תהליכים מעניינים, שינו במידה מסוימת את המציאות שנוצרה על-ידי הבגידה הזאת. התהליך המעניין ביותר: יורדתה המתמדת של מערכת החינוך הדתית. בשנים הראשונות של המדינה נשלחו למעלה משליש התלמידים לזרם הממלכתית-דתי. השיעור התקרב ל-40%, בעוד שבציבור הבהורים זכתה המפד"ל רק ברבע משיעור זה.

גרמה לכך העלייה ההמונית מארצות שבהן היתה קיימת מסורת דתית חזקה. ההורים הצביעו בעד בן-גוריון, אך שלחו את ילדיהם לבית-ספר דתי.

מאז חלה ירידה תלולה. כיום לומדים בזרם הממלכתית-דתי רק 22% מכל התלמידים היהודיים. לכיתות א' נרשמו השנה רק 20%.

גם בזרם החינוך העצמאי של אגודת-ישראל חלה ירידה, וכיום לומדים בו רק כ-5% מכל התלמידים היהודיים.

מה גרם לכך?

איש אינו יודע בדיוק. הועלו סיבות רבות. בין השאר: השתרשות העולים החדשים, המשתחררים מן המסורת

את הנקניק חותכים, כידוע, פרוסה אחר פרוסה. גם נקניק כשר.

אין אדם המיטיב לדעת זאת משר-החינוך, זבולון המר.

מ ונתת לפני חוברת הנושאת את הכותרת „מישרד החינוך והתרבות — חוזר המנהל הכללי — חוזר מיוחד ד' (תשל"ט) — לכל מוסדות החינוך — היערכות מוסד-החינוך לשנת-הלימודים תש"ס — ירושלים, ניסן תשל"ט — אפריל 1979.“

הנה כמה מעדנים מן התבשיל הזה:

● סעיף 2.4: שנת-הלימודים תש"ס תיפתח כעשרים יום לפני ראש-השנה, ומוסדות-החינוך לכל שלביהם נקראים להקדיש ימים אלה, וכן את הימים שבין ראש-השנה לטובות, ל„פתיחה“ מיוחדת, יהודית-ציונית, של שנת-הלימודים. פתיחה זו תכלול הכנה ל„ימים הנראים“, פרקים במחשבת-ישראל ובתולדות-ישראל, לימוד השנה היתרית והלווח היהודי, פירקי סיפורת והגות עברית לצורותיהן ולתפוצותיהן וכל כיו"ב.

האם זה נראה כמו תוכנית-לימודים לבתי-ספר דתיים? היפך: זהו המינימום לבתי-הספר הכללי-דתיים. ונראייה: בהמשך הסעיף נאמר כי „מוסדות החינוך הממלכתי-דתי ינהגו, נוסף על האמור לעיל, על פי הניחיות שיפורסמו בחוזר של מנהל אגף-החינוך הדתי.“

● סעיף 2.13: בשנת-הלימודים תש"ס יוסיף מישרד החינוך והתרבות להעניק תעודות-הערכה ועידוד לפעולות מבורכות במערכת-החינוך. הוועדות המחוזיות יעדיפו בשנה זו פעולות בתחומים אלה: (1) חינוך ציוני-יהודי; (2) שילוב הילד החריג בבית-הספר ובקהילה; (3) דרכי הוראה מתואמות לאוכלוסיית המוסד.

זה יפה. אבל אין כאן זכר לחינוך דערכים אנושיים, שלא לדבר כלל על החינוך לשלום בשנת-השלוש.

● סעיף 12.6 (ב): תשומת-לב המוסדות מופנית לתוכנית „כיתה ד' — שנת הבר-מיצוה“, המכוונת לכיתה ד' בבתי-הספר הממלכתיים היהודיים — היסודיים וחטיבות-הביניים... אין היא באה במקום תורה שבעל-פה... כל מופעלת התוכנית „בני מיצוה“ בכיתות ד' על פי הנחיות שפורסמו בנפרד. במקום שמופעלת התוכנית „בני מיצוה“, אין היא באה במקום הוראת תורה שבעל-פה. על פי תוכנית-הלימודים המחייבת.

כמה זמן נותר לכיתות ד' האומללות ללוי מזר החומר הדרוש להן, כדי לחנך אזרחים של מדינה מודרנית, בעידן הטכנולוגי, בעולם שבו הולכות ונופלות המחיצות בין העמים?

● סעיף 2.16 (א): הנושא, ואהבת לרעך כמוך מבקש לבטט מערכת התנהגויות שבין אדם לחברו על התרבות היהודית ועל המקורות היהודיים. על-ידי כך ניתן יהיה להגיש את ייחודה היהודי של מערכת-היחסים שבין אדם לחברו ולקרב את התלמיד להכרת מקורות תרבותו.

כך, במשיכת-יקומם אחת, נמחקת כל התריבות ההומאניסטית של העולם. הישראלים שנימחר לא יידעו דבר וחצי-דבר על ערכים כללי-אנושיים, וביניהם התכנים ההומאניסטיים של האיסלם והנצרות — אלא אם כן כולל מישרד החינוך את ישוע מנצרת כ„מקורות היהודיים“.

● סעיף 5.7: רצוי כי התוכנית החינוכית תכלול, בין השאר: (1) טיטוס שבוע הלימודים בקריאה מ„פרשת השבוע“ או מן ההפטרות, כפיטעני המיקרא — במידת האפשר. רצוי כי הקריאה תהיה בשעור המחנך, השעור האחרון ביום הששי. (2) בערב-כג: קריאה מן ההפטרות או מן המגילה או מן הפרשה המיועדת לחג. (3) בימי צום ובימי זיכרון: קריאת פסוקים מפרשת-השבוע, או מענייני-דימוא.

שעוריהם חנך לא יוקדש לחינוך התלמיד לאזרחות טובה במדינה ובעולם. הוא, וכל מאוי רע אחר כחיי התלמיד, יקבל ציביון דתי בידי ערי. היום יתחיל באקט דתי, וכך יסתים גם השבוע.

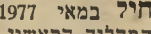

א פשר יטעון כי אין בהנחיות אלה שינוי מהפכני לעומת הקיים עד כה. כפיית הדת על תוכנית-הלימודים לא התחילה השנה. זהו תהליך הנמשך מזה זמן רב. אולם המהירות של תהליך זה גוברת והולכת. סכין הכפייה הדתית חותכת את הנקניק פרוי סות שמנות יותר ויותר.

מאז נמסר מישרד-החינוך והתרבות לידינו של השר זבולון המר, לפני שנתיים, מתקדם תהליך זה בקצב מסחרר.

הדתית; איכותם הירודה-יחסית של בתי-הספר הדתיים, ועליית המודעות של ההורים לגבי השיבות החינוך; התרבותם והתחזקותם של בתי-ספר פרטיים, דתיים-קיצוניים, מסוג „תלמוד תורה“, הגוזלים תלמידים מן המערכות המימסדיות.

כך כבר עם תהליך זה התקדם גם תהליך שני: התגברות הכפייה הדתית בתוך הזרם החילוני-כביכול, הממלכתית-כללי.

ה מיבצע שהתחיל במאי 1977, „מיבצע זבולון“, בא לעצור את התהליך הראשון, ובעיקר לדרבן את התהליך השני.

זבולון המר סרוג כיפה ענקית, והוא מבקש להדביש אותה על מערכת החינוך הממלכתית-כללית.

הדבר נעשה באופן שיטתי, בשקדנות בלתי-נלאית. בכל המישורים, לפי שיטת הסאלאטי.

במישור הארגוני, מסולקים בהדרגה כל האנשים החילוניים מעמדות-המפתח במישרד-החינוך, ובמקומם באים חובשי-הכיפות.

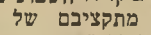
אם יישאר המישרד בידי המפד"ל, ברור כי בעוד כמה שנים לא ייראה בו אף ראש גלוי אחר.

במישור התוכני, נערכת מיתקפה דתית מוחצת על כל מערכי החינוך. השיטות מזכירות במידה-מבהילה את מעשיהם של מישורים טוטאליטריים מסויימים.

באזורים של ספרות-הלימוד נעלמים הילדים גזוויי-הראש. בספר אחריו ספר ממלאים את העמודים בילדים חובשי-כיפות.

על המורות החילוניות נכפים מערכים דתיים מובהקים, ברוח החוזר דלעיל, אין להן ברירה. אין הן רוצות להסתבך, הן הולכות בתלם — מי בהתלהבות, מן מתוך לא-איכפתיות, מי מתוך התנגדות פנימית חסרת-אונים.

בעוד כמה שנים לא יישאר הכרז בין החיי נוד הממלכתית-כללי וכין החינוך הממלכתית-דתי, מילכד הכרזים קוסמטיים.

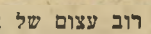

א ופיניו הרבר שקרה השבוע בכנסת, חצי מיליארד לירות הועברו מתקציבם של המוסדות להשכלה גבוהה לסעיף של „רוכה“.

על הכסף הזה ישלטו כפיפה שני בעלי-כיפה: השר המר עצמו ויו"ר ועדת-הכספים, הרב שלמה לורנץ מאגודת-ישראל.

פירוש הדבר למעשה: על ראשיהן של האוניברסיטות מונף השוט של האדונים הדתיים. האוניברסיטות, החנוקות מחוסר-כסף, יידעו שיצטרפו למצוא חן בעיני האדונים האלה, אם ירצו לקבל כסף.

יהיה עליהן לקדם פרופסורים דתיים, להג' ביר תכנים דתיים, לרקוד לפי החלזי (או השזי פרי) של האדונים הדתיים.

ב מדינה זו יש רוב עצום של אזרחים בלתי-דתיים. הם דוגלים — בצורה מודעת או בלתי-מודעת — בערכים החילוניים, ההומאניסטיים, שהובאו ארצה על-ידי מייסדי הציונות ומקימי המדינה.

עתה באה ממשלת-המפתח ומבקשת לגזול מן ההורים האלה דבר שאין לו תחליף: נשמות ילדיהם.

אם יצליח מיבצע-זבולון, תיפתח תהום בין רבים מן ההורים ובין ילדיהם, או, גרוע יותר: תיפתח תהום בנשמות הילדים עצמם. בבית ישמעו שאין אלוהים בשמיים, ובכיתה ילמדו שאל קנא ונוקם משגיח על מעשיהם. ההורים יספרו להם על ערכים הומאניים מכל העולם, והמורה יודיע להם שכל הגויים רשעים מרושעים.

ורק אצל היהודים קיים הכלל של „ואהבת לרעך כמוך“. התוצאה הצפויה? עם פניו-פרני שבנפשו השתרשו „אמיתות“ הסותרות לחלוטין את מרי אה עיניו. או עם שובביסטי, לאומני-דתני, צרי אופקים, שונאי-זרות, דודר שיועו-גדרות לאוי מי בלתי-נכסל — עם שיא יהיה מסוגל לתפקד בעולם של המאה ה-21.

א יך יכול הרוב החילוני להתגונן מפני „מיבצע זבולון“?

איך יכולים ההורים החילוניים להבטיח כי ילדיהם יתחנכו על פי ערכיהם שלהם, ולא על פי „ערכים“ המעוררים בליבם סלידה?

זהו נושא שיש לתת עליו את הדעת — הנושא מס' 1 מזכר סילוק ממושג זה בהקדם האפשרי.

יש למצוא את הדרך להתגוננות לאומית מפני מיבצע-זבולון. אחרת יקומו לנו בארץ הזאת מדי שנה רבבות זבולונים חדשים.

